

CE 11
P 47
J. 2

EX
HEMETHER
Episc

DIONYSIUS
DE
AURELIANENSIS
OPUS
DOCTRINA
TEMPORUM
NOVA EDITIO
TOMUS SECUNDUS
IN QVO
TEMPORUM DISPUTATIO
TUM DOCTRINA

ANTWERPIE
APUD GEORGIVM GALIEM
M. DCCLII

A D
POSTERIOREM PARTEM OPERIS
D E
DOCTRINA TEMPORUM
PROLEGOMENA.

In quibus potissimum disputatur illud, quantum ad Chronologiam utilitatis, imò necessitatis habeat Solis ac Lunæ motuum, ac numerorum, adeoque totius artificiosæ methodi peritia.

QUÆ universæ temporum ad scientiam pertinebant, in Prolegomenis partis Operis hujus prioris exposuimus. ubi & genus quod esset illius: quæ subjecta materies: quibus constaret partibus: quasnam aut ipsa superiores haberet, aut subjectas contineret artes: quæ officia cujusque: ac demum totius Operis nostri partitio quamquam esset, abundè illo loco disputavimus. Quibus ex omnibus recordari maximè illud oportet, Doctrinæ temporum, quæ quidem verè, ac propriè scientia dicitur, quæque ex æternis, & eodem modo semper habentibus principiis oritur, duas artes esse subjunctas: alteram, quæ à multis Computistica dicitur: alteram *Chronologica*. De quarum & inter se, & à superiori, ac nobiliori, discrimine non illa repetam hoc loco, quæ inde fatius sit assumere. Computistica facultas ipsam in priore Tomo, præsertim autem septimo in libro tradita est: ac vel unicuique disputationi, quæ de propriis variarum gentium annis, ac periodis instituebatur, adjuncta: vel ea principia, & quasi fundamenta posita sunt, quibus notatis, & cognitis non magno labore confici, exprimique possit. Ars est altera reliqua, quam *Chronologica* vocant. quæ tamen non à principe solum scientia; sed ab sociâ, & quasi germana Computistica demonstrandi, probandique firmitate, hoc est sciendi constantia superetur; studia tamen ad sese alliecit hominum, & oblectat magis. Quamobrem nemo hanc ferè temporum disciplinam aliam ob causam expetit, quàm ut Chronologiam certius, faciliusque condiscat. A quo studioforum hominum instituto, & consilio uti non abhorremus; sic errori quorundam obstitimus, qui cum magistra temporum, & principe scientia Chronologiam reipsa, & appellatione confundunt. Sunt enim ambo hæc à se invicem genere, materia, principiis, definitione distincta. appellatio quidem ipsa ferè eadem utriusque. quod & aliis in disciplinis, ceterisque rebus accidit, in quibus universi generis nomen à præcipua quadam vel notissima parte, formamve transfertur.

Quid ab historia distet Chronologia.

Minus illud verendum arbitror, ne quis Chronologiam ab Historia non fecernat. Quamquam ad eam propius, quàm ad superiorem illam temporum scientiam accedit. Nam ab illâ, conditione, ac materia non differt: quamvis appellatio sit dispar amborum. Utraque enim rerum in gestarum, ac præteritarum memoria consistit; tempusque non aliter, quàm ut elapsum est, respicit. Hoc tamen inter illas interest, quòd historia rerum silvam, ac materiam præbet alteri. hæc illi vicissim ordinem, & collocationem, quæ est veluti forma, suppeditat. Hujus orbata præsidia manca, & inermis, ac cæca est historia. Itaque tritum illud, quia verissimum erat, in proverbium abiit: Historia oculum esse Chronologiam.

Huic nos arti, propter & varietatem ipsius, infinitamque rerum copiam, ac subtilitatem, & ad usum litteratorum fructumque, commoditatem maximam: tum ut ardentioribus in ipsam majoris partis hominum,

Part II.

quàm in ceteras eadem ex disciplina, studiis obsequeremur, partem operis totius alteram seponimus; in qua *Chronologica* temporum, id est quæstiones omnes, quæ de sacra pariter; & profana historia solent oriri, arte ac via disputantur. In hanc omnia illa, quæ superiore Tomo tradita sunt, præsidia doctrinæ temporum, & instrumenta contulimus. De quibus, quoniam dubitari à quibusdam solet, ecquid Chronologiam ad rem necessariam sint, brevis hæc à nobis institutus est sermo.

Sunt enim Chronologiæ, & Annalium Scriptores aliqui sanè pereruditi: sed hujus artificii contemptores, qui ad ordinem temporum methodum aliam nullam requiri censent, quàm auctoritatem, ac testimonia Veterum, cum nonnulla in iis utendis, ac digerendis industria: quæ iudicii, potius, & ingenii, quàm artis esse; scientia verò, ac demonstratione constare nullo pacto videtur. Quicquid igitur ex illa Solis, ac Lunæ motuum, vel cyclorum, aut eclipsion reliqua omni subtilitate petitur, id ad Chronologiam esse supervacaneum, & otiosum existimant. Nam ut istorum omnium summa in illius Scriptore scientia sit, nihilo plus inde vel adjumenti veritatis ad investigationem, vel ad argumentandum roboris, ac firmitatis assumi. nihilominus enim totum id humana fide, ac testium auctoritate constare. Acciderit, necne hujus, vel illius tempore principis, Solis aut Lunæ defectio, non aliunde, quàm ex eorum, qui tunc vivebant, & ea mandabant litteris, testificatione comperimus. Ad id enim per nullam demonstrationem, argumentorumque vestigia perveniri potest. Jam cyclorum, & numerorum, ac feriarum artificiosa collocatio nonne arbitrio, ac voluntate instituitur hominum? Cur enim hic potius, quàm iste cyclus anno cuilibet attributus sit, ne fingi quidem ratio potest alia, quàm nationum in id consensio temporis diuturnitate firmata. Postremò vel illi ipsi, qui hanc methodum ad Chronologiam adhibent, nihilo plus, quàm illius neglectores, ac rudes, in definienda temporum ratione concordant. quod tamen profectò facerent, si ad conciliandam veritatem vis ulla foret in illa arte constituta.

Hæc sunt præcipuè, quæ adversus *Chronologica* methodos non privatis modò sermonibus usurpare quosdam meminimus: sed palam etiam Chronologicis in libris suis, monumentisque profiteri. Tantum in plerisque candoris ingenui, ac simplicitatis fuit, ut ejus artis opus in lucem ederent, ejus inscitiam ultro faterentur.

Atqui si ars est ulla Chronologiæ, regulas habeat; ac præcepta necesse est, quibus operis exequendi rationem præscribat. Cujusmodi ergo faciendi operis præcepta sunt? Opinor talia, quibus accommodatis, quantum quidem in ipsis est, vitetur error: isdem è contrario preteritis, & abjudicatis, frequens sit; ac turpis offensio. At horum alterum experiuntur ii, qui sine artis subsidiis Chronologiam attingunt, ut non lapsu, sed ruina prosterantur. alterum, ut errorem declinent, consequuntur ii solum, qui illarum sibi regularum scientiam, usumque pepererunt. Quid igitur? Numquam-

Quorumdam opinio de Chronologica re dicitur.

Docetur artificiosè methodi ad Chronologiam necessitas.

011947

PROLEGOMENA

dam, non gubernator, & arbiter Chronologus esse debeat. Nunc ad ea convertam orationem meam, quae de posteriori hac parte, itidem ut in priore, cognoscere studiosi lectoris interfit.

Methodus hic primum eadem, quae in prioribus libris, nec dissimilis partitio. Officium enim duplex: unum *ἀνασύνθεσις*, alterum *κατασύνθεσις*. Illius est Scaligeriana de singulis capitibus opinionis explicare summam; ac vel subinde, vel exposita sententia nostra, quod alterius est partis, illius convincere falsitatem. Ac praeter Scaligerum adversus alios quosdam experientia pars illa doctrinae prior fuit, qui id agebant, ut communem, & quae a nobis verissima iudicatur, temporum rationem certis argumentis evertent. Contra quos sic a me disputatum esse confido, ut & illud, quicquid est, audacia suscepti necessitati Operis adscribant: nec de modestia in repugnando mea, vel aequitate iure possint conquiri.

Altero divisionis genere pars haec in libros est tributa quatuor, quibus Opus artis, & fructum continens quintus adjungitur. Primus liber illustres omnes temporum titulos, sive epochas pertractat, tam ex sacra, quam profana historia desumptas, quae ab Orbe condito ad Cyaxaris, & Alyattis bellum usque decurrunt. Secundus inde ad Herodis obitum. Tertius ab Herode cetera deinceps prosequitur. Quartus, idemque totius Operis duodecimus, praecipuas quasdam, & selectas quaestiones continet, de Natali, & Passione Christi; de 1xx annis Hieremiae, ac totidem Danielis hebdomadibus. Postea in quorundam Chronologicis commentarios, quibus vetus, & a nobis constituta temporum ratio potissimum oppugnatur, inquisitum est; nimirum in Opus illud, quod sub *Nova, veraque Chronologia* ti-

tulo, & elogio publicatum est ante annos quatuordecim: tum in alterum Hieronymi Vecchietii, quorum opiniones expositae sunt, & excusatae, ac novorum adversus receptam Chronologiam argumentorum vis est omnis expensa. Quintus ad hos, ac totius Operis tertius-decimus accessit Chronicon, sive usum doctrinae fructumque complexus. Hunc ab Orbe condito ad annum post Christum dxxxiii perduximus. Neque enim ulterius progredi hoc quidem tempore licuit. Nam neque propositi nostri fuerat initio Chronologiam scribere: & eò nos aliorum rogatu hortatūque potius, quam sponte nostra sumus inducti. Id autem alias, uti spero, confici a nobis poterit, ac separatim etiam in usum Scholarum unum aliquod in volumen conjici.

Operis denique totius in calce quasdam Veterum epistolas, vel Opuscula nondum edita praebimus: velut Proterii Alexandrini Epistolam: Dionysii Exigui duas, & id genus alia: quorum iis in libris testimoniis utimur, quaeque sunt ad Paschatis celebrandi morem & institutum cognoscendum apprimè necessaria. Epistolam Dionysii primam ex Bibliotheca regia Cl. V. Nicolaus Rigaltius nobis pro sua humanitate suppeditavit, cetera ex R. P. Sirmondi codice veteri descriptimus; in quo & Dionysii Epistola continebantur.

Sunt penes nos alia Scriptorum Opuscula Veterum; imprimisque Graecorum; uti Maximi Computus, tum Andreae Cretenensis, & huius argumenti quadam alia: quae nos olim Appendicis instar huic Operi destinavimus. Sed cum illorum locum sibi Chronicon usurpaverit, ne in immensum moles operis excreset, eorum editionem alterius in opportunitatem libri ac temporis rejecimus.

CONSPECTUS

CONSPECTUS
POSTERIORIS PARTIS

OPERIS

DE

DOCTRINA TEMPORUM,

& Summa Capitem omnium.

LIBER NONUS.

CAP. I.	DE Periodo Juliana ejusque praxi in annis Eusebianis, Judaicis, Prutenicis, & ceteris omnibus.	1	XXV. Quod in tempus epocha Israelitica migrationis inciderit, ubi & annorum ab Abraamo ad exitum numerus, & primi mensis tempus illustratur.	29
II.	De variis Graecorum veterum putationibus ab orbe condito.	2	XXVI. De primo anno Sabbatico, & aliis consequentibus Scaligeri, & ejus sectatorum explicatur, ac refellitur sententia.	30
III.	De triplici Graecorum recentiorum aera ab orbe condito, & earum inter se, & cum Dionysiana comparatione: secundum quam duas esse monstratur.	3	XXVII. Quanam ratione tam primus annus Sabbaticus, quam reliqui constituendi sint. Ostenditur probabiliter, non demonstrative seriem illorum colligi.	31
IV.	De trium illorum computorum origine.	6	XXVIII. De Jubileis annis. Refellitur eorum opinio, qui per annos quinquaginta vertentes numerari solitos putant. Ostenditur non nisi 11x annos habuisse.	32
V.	Quae de triplici Graecorum computo scripsit Scaliger excutuntur, ac refutantur. Tum qua ratione epocha ad illos computos applicatur.	ibid.	XXIX. De Ilii excidio; Scaligeriana doctrina summa.	33
VI.	De conditu mundi, & annorum inde ad nos numero, ac putandi varietate. Autumno creatum esse mundum.	9	XXX. Elenchus superioris doctrinae, ubi variae de Trojana excidio Veterum opiniones explicantur.	34
VII.	Expenditur Zoroastri epocha mundi ex apogei progressu, quae ad opinionem nostram accommodatur.	11	XXXI. Vera Trojana excidii epocha. Halicarnassensis locus illustratur. Chronologorum aliquot errata castigantur.	35
VIII.	De diluvii epocha: ac primum de annorum ab orbe condito putatione ad diluvium.	ibid.	XXXII. De Heraclidarum in Peloponnesum expeditionibus, deque Aelica & Ionica migratione. tum de Homeri tempore.	37
IX.	De anni forma, qua tempore diluvii existit. Refellitur falsa quorundam ratio, & probabilis astruitur.	12	XXXIII. De Lacedaemoniorum, & Corinthiorum regnis ab Heraclidis fundatis.	38
X.	De Aegyptiorum historia diluvii, & mensum verisimilis descriptio variis ex formis eligitur.	13	XXXIV. De conditu Templi Salomonici. Quanta sit computandi ab Exodo ad hanc epocham temporis difficultas, & de variis super ea sententiis, quae minus probantur.	ibid.
XI.	De anni, in quem diluvium incidit, caractere Chronologico.	15	XXXV. Quae sit verior intervalli ab exitu ad Templum conditum annorum descriptio. Explicatur locus ille 111 Reg. Quadringentorum octoginta annorum numerum, non ab exitu ex Aegypto; sed ab ingressu Palaestinae putari. Explicatum qui fuerint Judices.	40
XII.	De Assyriorum Imperii epocha. Scaligeri in Assyriorum primordiis error exponitur ac refellitur.	16	XXXVI. De Arbacia, ac Medorum primordiis, deque Regum successione.	45
XIII.	Assyriorum epocha stabilitur, & certatione deprehenditur. Babylonicarum observationem antiquitas & Simplicio.	17	XXXVII. De redvivo Assyriorum regno, deque Ninivae instauratione, ac Jona tempore.	46
XIV.	De generis humani propagatione, & Assyrii regni progressu.	18	XXXVIII. De Macedonici regni primordiis.	ibid.
XV.	De Aegyptiorum regum epocha.	19	XXXIX. De Macedonum regibus. Explicantur dubia quadam de illorum successione, praesertim de Perdicae tempore: super quo Eusebii & vulgaris Chronologiae error: item Athenaei & aliorum convincitur. Plato item defenditur.	47
XVI.	Sicyoniorum regum epocha.	ibid.	XL. De initio Olympiadum, & primo anno Iphiti. Scaligeri doctrina tam in lib. 7 de Emendat. pag. 358, quam in Animadvers. Euseb. & Isag. Canon.	48
XVII.	De natali Abraami. Ortus Arphaxad, & de Cainan institutio.	20	XLI. De veterum Olympiadum temporibus ante Iphitum, ex Pausania & Eusebio, quibus Scaligeriana somnia discutuntur.	ibid.
XVIII.	Quoto anno Thar ai genitus sit Abraamus, ubi septuagesimo id anno factum docetur.	21	XLII. De anno Graecorum ad Olympiadas accommodato: deque mense ac die ludici Olympici, & ejusdem epocha.	49
XIX.	De Argivoorum regni primordiis.	23	XLIII. Ex-	
XX.	De posteris Jacob, ejusque profectioe in Aegyptum, & ratione temporum in propagatione stirpis.	ibid.		
XXI.	De Jobo, ejusque tempore & origine. Ostenditur Idumaum fuisse: & contrariae opinionis argumenta solvuntur.	25		
XXII.	De Atheniensium regno.	27		
XXIII.	De exitu Israelitarum ex Aegypto. Scaligeri & aliorum sententia declaratur.	28		
XXIV.	Quae a Scaligero, ejusque discipulis de Exodi tempore demonstratio colliguntur, excutuntur, ac refelluntur omnia.	ibid.		

CONSPECTUS CAPITUM.

XLIII. Expenditur de lustro Olympico conjectatio Scaligeri. Demonstratur nunquam Julianum quadriennium pro Olympiade sumptum. Ansonius explicatur. Socratis itidem loca varia. 51
XLIV. De primo Olympiadem Iphiti anno, qui demonstrat colligitur imprimis ex Thucydidis eclipsibus. 52
XLV. Memorabilis Conforini locus, quo cum Olympiadem epocha, tum alia nonnulla definiuntur. 53
XLVI. De Copernici, Joannis Lacedaemone, ac recentiorum quorundam erroribus in putandis Olympiadibus: tum Eusebii rationibus. 54
XLVII. De tribus Olympiadibus ab Elidenibus à catalogo detractis: de quibus expenditur nova eruditi Chronologi sententia, qui à Polybio illius metachronismi rationem haberi credidit. quod ipsum refutatur, & Olympiadem communis epocha defenditur. Illustrantur Polybii ac Livii historica quaedam. 56
XLVIII. De Olympicorum agorum tempore. Expenditur ac refellitur nuper quaedam eruditi viri conjectura, qui autumno celebratos esse docuit. Exponuntur Pausaniae, Philostrati, Thucydidis, Ciceronis loca. Demonstratur astito tempore celebrari consuevisse. 58
XLIX. De Aegyptiorum quadriennium, quid Piriomides fuerint, deque iis ejusdem viri docti conjectatio discutitur, qui Piriomides totidem quadriennium respondere credidit: quod ipsum refutatur. Herodoti illustratur. 60
L. De Roma conditu, sive primis Palilibus Urbis. Scaligeriana doctrinae summa ex lib. v de Emendat. 61
LI. De duplici Urbis epocha: quarum alteram Catoni falsè & à Scaligero, & à plerisque tributam asseritur. ibid.
LII. De Halcarnassensis opinionione, ac duplici ejus hallucinatione, quarum posterior haecenus non animadversa. 62
LIII. Varia Scaligeri hallucinationes, nec non Livii, Onufrii, Calvisii, & aliorum error. 63
LIV. De Romuli conceptu, ac tam ejus, quam Urbis natali, & L. Tarvntii Firmiani sententia, & eclipsibus, quae utriusque natalibus attributa sunt: tum in iis multorum errata castigantur. Urbem videri autumno conditam. Manilius explicatur. 64
LV. De variis amorum Urbis rationibus, ac duabus praesertim, quae reliquis celebrioribus sunt. Deque iis Veterum quorundam opinioniones expensa, tum Onuphrii & aliorum. 66
LVI. De capite annorum ab U. C. deque epocha illius characteribus Chronologicis. Solini locus illustratur. 67

DE ERA NABONASSARI.

LVII. Quoto anno cœperit de caelestibus observationibus eruitur. Exponuntur lunaria quaedam deliquia à Ptolemao notata. Conforinus illustratur. 69
LVIII. De initio Chaldaici regni à Nabonassaro, & quis ille fuerit. 70
LIX. De initio Mardokempadi, qui videtur esse Merodach. 71
LX. De intervallo à conditu Templi Salomonici ad ejusdem excidium. Exponitur utriusque regni Judaici series. ibid.
LXI. Explicatur quæstionum omnia capita, quae ad utriusque regni tempora, & annorum seriem pertinent. 72
LXII. De initio Ezechiae, ejusque anno quartodecimo, & expeditione Sennacherib. 74
LXIII. De initio Nabonassari regis Chaldaeorum. Quae sit Scaligeri sententia in lib. v de Emend. & in Isag. Canonibus: nec non in Appendice. tum ejusdem pugna scum. 75
LXIV. De initio Nabopolassari vera & certa ratio constituitur. Refellitur eorum sententia, qui Nabopolassarium eundem cum Nabuchodonosoro statuunt. 76

LXV. Confutatur ea, quae perperam à Scaligero prodita sunt de Neuruz Nabopolassari, & Euthronismi, & id genus commentis. 77
LXVI. De anno quarto Joakimi, & primo Nabuchodonosori regis Babyloniae. Scaligeri variae ac discrepantes invicem sententiae refelluntur. 78
LXVII. Definitur ex rei veritate quartus annus Joakim, & primus Nabuchodonosori. De Josia posteris. Hieremia & Ezechielis loca conciliantur. Annus primus Nabuchodonosori. Insignis Berofo locus illustratur. 79
LXVIII. De Tyrionum regum originibus, deque Tyri obfisione à Nabuchodonosoro patrata. De Hironi regno. Josephi, & Menandri hallucinatio. De prisca regum Tyrionum successione, deque Tyri, & Carthaginis conditu. 80
LXIX. De posterioribus Tyri regibus, deque obfissa à Nabuchodonosoro per annos tredecim urbe Tyro. Illustrantur annales Tyri. Josephus castigatur. Scaligeri error, & inconstantia. Tyrum à Nabuchodonosoro non videri penitus eversum. 81

LIBER DECIMUS.

CAP. I. De memorabili Solis defectione, quae Cyaxare, & Alyate rege pugnantibus accidit. cujus ignotus haecenus annus exponitur. 85
II. Ex illa Solis defectione Heradotea historia plurimum illustratur. Scythica grassationis, & Lydorum ac Medorum pugna tempus aperitur. Alexandri Polyhistoris locus eximius. 87
III. De secundi Assyriorum imperii temporibus postremis, deque Nimroes excidio, quod bis accidisse monstratur. 88
IV. De utriusque Tobia temporibus secundum Gracos, Latinisque codices. 89
V. De Lydorum regno. ibid.
VI. De excidio urbis & casu Sedeciae. Scaligeri falsa opinio convincitur; ac probabilis ratio constituitur. Annum Sedeciae x non esse Sabbaticum. 90
VII. De Nabuchodonosori successoribus. Berofo, Abydeni, ac Josephi testimonia declarantur. hujus etiam castigatur error. tum probabilis illorum historia describitur. 91
VIII. De Nabonido Berofo, & Dario Medo Danielis. Expenduntur, & inter se comparantur Veterum sententiae. 92
IX. Darium Medium esse Nabonidum Berofo, non Baltasarem: deque ea re Josephi ac recentiorum error convincitur. De Herodoto, Ctesia, Xenophonte judicium. 93
X. Explicatur quae contra superiorem sententiam à Chro-

nologis, & sacrorum librorum Interpretibus objiciuntur Ruffius vehementis hallucinatio. 94
XI. De Pisistrato Atheniensium tyranno, Solone, Perianthro Corinthio atque Craeso. Herodoti error, & Eusebii. ibid.
XII. Illustratur eadem illa sententia discussis argumentis, quae contra nos vir eruditus nuper explicavit. 96
XIII. De initio Cyri. Scaligeri variae super eo dissentientisque sententia discussa. 98
XIV. Rerum à Cyro gestarum historia ex Herodoto, Ctesia, & Berofo perstringitur. 99
XV. De epocha Persici regni à Cyro initi, quae & ex Historia, & Astronomicis observationibus adstruitur. 100
XVI. De Cyri altero initio, quod est Babylonicum imperii. 101
XVII. De Cambysii initio, & Cyri obitu. ibid.
XVIII. De tempore occupata à Persis Aegypti, deque postremis Aegypti regibus ex Herodoto. Cujus ex Ezechiele historia castigatur: & ejusdem Propheeta locus illustratur. 102
XIX. De initio Darii Hystaspis F. deque eclipsibus duabus, quae illo imperante contigerunt: & hallucinatione Christmanni. 103
XX. De anno primo Romanorum Coss. & Regifugii. Refelluntur quae à Scaligero de anno illo disputata. 104
XXI. De fragmento Paphialis magni, quod à Joanne Cu-

CONSPECTUS CAPITUM.

Spiniano producit Scaliger, deque absurda ejusdem super eo constitutione. 105
XXII. Constituitur verum tempus epocha Regifugii: hoc est annus ac dies. Eclipsis Solis sub mortem Romuli. variae de Romanorum regum annis sententiae. 106
XXIII. De anno Marathonii conflictus tam Scaligeri falsa refellitur, quam nostra sententia comprobatur. 108
XXIV. De initio & transitu Xerxis in Graciam. Scaligeri sententia, & inconstans opinio, maxime super transitu. ibid.
XXV. Annum Aegaeorum accuratissimi ex Herodoto, Thucydide, & c. definitur. Herodoti, Halcarnassensis, & Plutarchi error aperitur. Scaligeri commenta refelluntur. 109
XXVI. De duplici initio Artaxerxis Longimani haecenus non animadverso. Expenduntur & conciliantur inter se diversae Scripiorum sententiae. Plutarchus castigatur. Persarum mos in constituendis regibus. 110
XXVII. De solstitio Metonis, & anno primo Eneadae caeteris ejusdem. 111
XXVIII. De initio belli Peloponnesiaci, quod certis characteribus adstruitur. ibid.
XXIX. De labe Xenophontea historia, quod ad annos atinet belli Peloponnesiaci. 112
XXX. De Artaxerxis Longimani, Darii Nochi, Artaxerxis Mnemonis, & reliquorum Persidis regum epocha, deque regni totius intervallo. 114
XXXI. De Alienis Romanorum clade. variae hallucinationes Scaligeri. verum illius tempus ostensum. 115
XXXII. De Leuctrica pugna. 116
XXXIII. De initio Alexandri magni, ejusque natali. Errata Scaligeri. Plutarchus ab ejus reprehensione vindicatus. ibid.
XXXIV. De ortu & obitu Alexandri M. retrahuntur & illustrantur aliqua quae lib. x. cap. xxxiii. & xxxix. dicta sunt. 117
XXXV. De Carthaginiensium Scula clade. 118
XXXVI. De clade Atheniensium, ac Baeorum ad Cheronam. ibid.
XXXVII. De everfis ab Alexandro Thebis Baotii. ibid.
XXXVIII. De conflictu Alexandri M. ad Arbela cum Dario, & initio Aethiici imperii: deque Lunae defectione, quae sub illum contigit. Plutarchus ab Scaligero reprehensione defenditur: & Scaliger ipse gravissimi erroris arguitur. Alexandria condita annus illustratur. 119
XXXIX. De initio Calippicae Periodi. Declarantur Lunares defectiones tres à Ptolemao designatae; ac Ptolemaus ipse castigatur. 120
XL. De epocha annorum Philippi, & mortis Alexandri. ac primum Scaligeri, aliorumque falsa de illius nomine & institutione opinio rejicitur. ibid.
XLI. Constituitur verum tempus epocha annorum Philippi, sive mortis Alexandri. ubi & de annis istis accuratè differitur. 121
XLII. Expenditur nova quaedam opinio de anno obitus Alexandri, qui duodecim annis tardius, quam vulgò haecenus factum est, ponitur. 122
* XLIII. De era contractum, sive Dhicarnaim. 123
XLIV. De diversis ejusdem erae primordiis, qui anni Graecorum in libris Machab. appellantur. Scaligeri, & aliorum error. 124
XLV. Vera epocha annorum qui in libris Machab. Gra-

corum dicti sunt, ubi Scaligeri hallucinatio castigatur: & libri Machabaeorum ab ejus reprehensione vindicantur. 126
XLVI. De initio Ptolemaei Philadelphi, & Philometoris. 127
XLVII. De Seleucidarum, sive Regum Syria stemmate, & successione, rebisque gestis. ibid.
XLVIII. Ptolemaeorum in Aegypto successio. 131
XLIX. De Pontificum Hebraeorum serie, ac successione. 133
L. De Pontificibus, qui ab Aarone ad conditum templi Synagoga praesuerunt. ibid.
LI. De Pontificibus, qui à templo condito ad ejusdem excidium Synagoga praesuerunt. 135
LII. De Hebraeis Pontificibus à deportatione Babylonica ad Hasamoneos, ac praesertim Menelao, Lysimacho, Jasones, Alcimo. 136
LIII. Quis ille sit Ontas, ad quem Arius Lacedaemoniorum rex Epistolam scripsit. Ostenditur primum hunc esse, Jaddae filium. Diodori, Scaligeri, & aliorum errata castigantur. 137
LIV. De Hasamoneis, sive Machabaeis Pontificibus, ac primùm de Mathathia, Juda, Jonatha. ibid.
LV. De Simone Pontifice Mathathiae F. 138
LVI. De reliquis ad Herodem usque Pontificibus Hasamoneis, atque Hyrcano praesertim & Aristobulo. 139
LVII. De Pontificibus ceteris ab Herode ad excidium urbis. 140
LVIII. De duobus Pontificibus, Caiapha, & Anna: utrum aliquando Pontifices duo simul, eodem praesidi jure, praesuerint. Bezae, Scaligeri, & Casauboni hallucinationes. 141
LIX. De C. Julii Caesaris Consulatu, & Distaturis. Veterum sententia adversus communem & hodiernam adstruitur. 142
LX. De Solis defectione, quae civile Pompeii, & Caesaris bellum ansecessit. 144
LXI. De primo anno Juliano, & anno Confusionis. ibid.
LXII. De hallucinatione Scaligeri in epocha anni Confusionis. Hirrii ex libro de bello Hispaniensi locus explicatur. 145
LXIII. Refellitur Pauli Forosempronensis opinio de anno Juliano primo. 146
LXIV. De Antiochenorum era, quem χειρωνακων & λιπονομιας appellant. 147
LXV. De anno, quo C. Caesar in Senatu est occisus: deque luminarium deliquis, quae circa tempus illud acciderunt. 149
LXVI. De Augusti primordio. Explicantur varia Scripiorum loca: imprimis Horatii, Festi, Ruffi, & c. 150
LXVII. De initio Herodis magni. 152
LXVIII. Scaligeri in capite de Herodis initio errata castigantur. 153
LXIX. De cyclo lunari Romano. 154
LXX. De era Hispaniensi, ejusque origine, initio, & usurpatione. ibid.
LXXI. De Aethiaca pugna: deque amis Aethiacis. 156
LXXII. De annis Augustorum Romanis. 157
LXXIII. De Theob Aegyptiorum fixo, sive anno Juliano ab iis recepto: deque ejus ab anno Aethiaco quinquennali discrimine nova & probabilis observatio. Theo, & Georgius Monachus illustrati. Scaligeri nonnulla. ibid.

LIBER UNDECIMUS.

CAP. I. De Herodis obitu ex Josepho praesertim, & Diono: deque regni illius annis. 161
II. De Eusebii hallucinatione in annis Herodis. 162
III. Inquiruntur in Nova Chronologia sententiae de Herodis initio. 163
IV. Scaligeri de Herodis excessu sententia refellitur. 164
V. De Herodis genere, & utrum Idumaeus fuerit, atque alienigena dici poterit. Scaligeri & Casauboni error. 165
VI. De Augusti obitu & etate: & initio Tiberii. Tum de Luna ac Solis defectionibus, quae per illud tempus accidisse memorantur. 166
VII. De initio Tiberii Caesaris. Inquiruntur in novam do-

mortem amnis aliquot imperare cepisse putant. Ea vero refellitur. De Proconulari dignitate ejusdem Tiberii, quam circa principatum habuit. 167
VIII. De initio, & imperio Caii Caligulae, deque Consulatu ejusdem. 168
IX. De Claudio, ac Neronis initio. Suetonius explicatur. Veteres item Inscriptiones, nec non Seneca, & Plinius castigantur, & illustrantur. 169
X. De Herodis posteris, eorumque temporibus, & iis maxime, quorum in Scriptura mentio. 171
XI. De Syria Praefidibus, & Judaea Procuratoribus, qui ab Augusti serè obitu ad excidium Hierosolymorum praefuisse leguntur. 172

* Cujus capitis titulus ab operis praermissionis est.

CONSPECTUS CAPITUM.

XII. De nonnullis rebus gestis, quarum Lucas in Actis meminit; deque singularum temporibus. 174
XIII. De Antiochea, & Romana Petri sede. Spalatensis & aliorum argumenta contra communem Catholicorum de ea re fidem dissolvuntur. 176
XIV. Constituitur probabilis epocha Cathedrae, ac sedis utriusque: tum necis Apostolorum. 177
XV. De agone Nerone, obitu, & etate Neronis. Salsingeri error. Suetonii locus castigatur. 178
XVI. De Imperio Galbae, Orbis, Vitellii, & Vespasiani. 179
XVII. De Vespasiani Consulatu. 180
XVIII. De Hierosolymorum, & templi posterioris excidio. 180
XIX. De initio Titi & Domitiani. 181
XX. De Imperio Domitiani. 181
XXI. De agone Capitolino Domitiani. Explicatur Juvenalis, Statii, & Anthologiae loca. 182
XXII. De Tempore agonis Capitolini à Domitiano instituti. addenda ad caput xx. Sed hac propter disputationis seriem prior sunt annexa. 183
XXIII. De Nervae ac Trajani temporibus. ubi & hallucinatio Scaligeri notata. 183
XXIV. De initio Hadriani. Scaligeri hallucinatio discussa, & vera sententia constituta. Ptolemaeus explicatur. 184
XXV. De initio Antonini. 185
XXVI. De initio Alexandri Severi, & Gordiani, praesertim junioris. 185
XXVII. De Philipporum initio, & ludis secularibus. 186
XXVIII. De initio & obitu Decii, Galli, & Volusiani; Valeriani & Gallieni, Claudii, Aureliani, Taciti. 187
XXIX. De Probi Imperat. initio, & Fastorum vulgarium perturbatione. 187
XXX. De Cari, Carini, ac Numeriani primordiis. 190
XXXI. De initio Diocletiani. Quae de hac epocha Scaliger lib. v. de Emendat. & in Animad. Euseb. atque Synag. Canon. scripsit, excutuntur, ac refutantur. 191
XXXII. Anus ac dies, quo Diocletianus imperare cepit, probabiliter ratione constituitur adversus inveteratam Chronologorum sententiam. 191
XXXIII. De initio Maximiani Herculii, & Fastorum varietate. 192
XXXIV. De persecutione Diocletiani. 193
XXXV. De Diocletiano, & Maximiano in ordinem redactis. 194
XXXVI. De variis Augustis, & Caesaribus, qui per idem tempus exstiterunt. 195

XXXVII. De obitu Constantii Chlori. 196
XXXVIII. De initio Constantini magni, & ejus imperio. 196
XXXIX. De Maxentio à Constantino magno devicto. 197
XL. De Indictione Constantiniana. Scaligeri de Indictione sententia declaratur, & convincitur, nec non Chronici Alexandrini, Georgii Monachi, & aliorum errata redarguntur. 198
XLI. De Indictione quid à Veteribus traditum competenti- que sit exponitur. 199
XLII. De Constantini M. ac Licinii bellis, & hujus clade quae suis temporibus apratur. Codex Theodosianus castigatur. 201
XLIII. De anno confessionis Nicenae. Refellitur eorum sententia qui triennio durasse putant, ut Scaligeri: cujus & errata quadam alia notantur. De morte Crispi. Eusebii Chronicon recensetur. 202
XLIV. De Eucanais, & conditu novae Romae, sive Constantinopolis. 203
XLV. De Constantini M. obitu, & initio Constantii, deque Solis defectionibus variis, quae hoc imperante contigerunt. 204
XLVI. De Juliano, Valentiniани. utriusque initio: & morte. 206
XLVII. De obitu S. Martini Turonensis Episcopi. 206
XLVIII. De Stiliconis Consulatu, & Honorii VII, & VIII Consulatu. ab Idatio qua ratione digesti. 207
XLIX. De exilio S. Joannis Chrysostomi, ejusque, & Eudoxiae, atque Arcadii morte. Georgius Alexandrinus Scripser notatur. 208
L. De Roma ab Alarico capta. Fastos illius aevi Consulatus integros esse contra Scaligerum asseritur. Idatius illustratur. 208
LI. De primorum Francia regum initiis. Illustratur Gregorii Turonensis historia. Scaligeri errata varia. 209
LII. De Heraclii initio & obitu. Tum de SS. Anastasi Martiris, & Joannis Eleemonis tempore. 212
LIII. De initio Muhammedis, & annorum Hegirae. 212
LIV. De era Jezdegirdis Persae, quae à morte illius incipit, deque primo Phravardin illius, & occasu Persicae imperii. Tum insigne Anonymi Scripser loci illustratur. 213
LV. De primo Phravardin Gelali, sive Sulemano. 215
LVI. De anno quo Constantinopolis à Turcis expugnata est. 216
Epilogus librorum IX, X, XI de Doctrina temporum. 216

LIBER DUODECIMUS.

CAP. I. Explicatur Veterum, imprimisque Bedae, ac ceterorum Computistarum sententia de anno natali Christi. 220
II. De era Dionysiana, ejusque super Incarnatione, & natali Christi sententia. Ostenditur diversam esse ab ea, quam illi Beda, ceterisque haecenus imputarunt: & nova quadam ac vera illius ratio traditur. Hodiernam eram à Dionysiana discrepare. 221
III. De cyclo Dionysii. in quo idem ut in era haecenus aberratum est. Ostenditur Dionysianum cyclum non nisi xcv annorum fuisse. De falso Cyrilli cyclo; cujus Beda, & Isidorus meminerunt: cujus certum tempus eruitur. 222
IV. De era communis à Beda, Computistisque reliquis tradita, & hodierno usui recepta. tum de Gracorum opinione. 223
V. Expenditur Lucae locus, ex quo aetas Christi colligitur; cujus germana interpretatio traditur, rejecta ea quam plerique tribuunt. 225
VI. Constituitur probabilis epocha Domini Natalis. Refellitur nova quadam de ea sententia. Annum immutari quid sit. 227
VII. De die, quo Christus natus est. Exponitur Scaligeri & aliorum conjectura, qui ex Ephemeridarum Sacerdotum ordine novam sententiam invehunt: eaque redarguitur. Defenditur communis Ecclesiae traditio. 229

VIII. De censu Quirini, & Magorum adventu. Muli-plex ab Augusto instituta censio. eam verò, quae à Quirinio facta, scriptis à nemine proditam esse disputatur. 230
IX. De anno Domini Passionis. Varia antiquorum sententia. 232
X. Excutitur Beda, aliorumque de annis xxxiv Christi sententia. 234
XI. Ecquid Luna xv passus sit Christus. Demonstratur non accuratis Luna motibus, sed corrupto cyclo usus esse Judaeos. 235
XII. Constituitur annus ac dies Domini Passionis. 236
XIII. De die Passionis vulgarata Computistarum opinio tractatur. 236
XIV. De nova quorundam opinione, qui anno Christi xxxiv, Maii xxx, Luna xv passum esse Dominum asserunt, Geminis duobus Consulibus, ac Tiberii nihilominus anno decimo septimo, vel decimo octavo. Quae quidem falsitatis convincitur. Epiphaniiani Cycli Judaici consilia ratio discutitur. 239
XV. Ecquid Christus eodem, qua Judaei ceteri, die Pascha celebravit. 240
XVI. Expenduntur utriusque momenta partis; & praeferuntur, quam Judaei plerisque; Christum Pascha celebrasse defenditur. 242
XVII. Tria,

CONSPECTUS CAPITUM.

XVII. Tria, an quatuor, quinqueve post Baptismum Paschata Christus obierit. Ostenditur tria dumtaxat ab eo peracta. 244
XVIII. Evangelica historia concordia ad Epiphani, & Veterum aliorum sententiam accommodat. Gesta anni primi usque ad Pascha. 245
Gesta anni secundii à Paschate primo ad alterum Pascha. 246
Gesta anni tertii usque ad Passionem. 247
XIX. Domini Passionis, & eorum, quae post eam acciderunt, historica Pascha. 248
XX. Reliqua Domini historia post mortem gesta. 249
XXI. De Solis admirabili deliquio, quod Passionis tempore accidit. 251
XXII. De annis lxx ab Hieremia commemoratis. Exponitur questionis status, & varia cum ceterorum ea de re sententia, tum Scaligeri ipsius asseruntur. 252
XXIII. Explicatur vera de lxx annis Hieremiae sententia. 252
XXIV. Quae contra sententiam nostram afferri possunt so-

lentique, discutuntur, ac Scaligeri imprimis errata castigantur. 253
XXV. De Persarum regum serie, qua in sacris libris expressa legitur. 255
XXVI. De Judith tempore & historia. 256
XXVII. De Historia libri Esther, ejusque conjuge ac tempore. Scaligeri de ea re sententia explicatur, & refellitur. 257
XXVIII. Verum tempus Esther. 258
XXIX. De septuaginta Danielis hebdomadibus. Judaicarum verum, quae ad illam questionem pertinent, summa. Tum Persidis reges, iam Urbis quam Templi restituendi potestatem fecisse. 258
XXX. Proponuntur, expendunturque variae de lxx hebdomadibus sententiae. 259
XXXI. Scaligeriana de Hebdomadibus Danielis sententia in utraque editione refellitur. 261
XXXII. Probabilis in opinione nostra lxx hebdomadam ratio disputatur. 262
XXXIII. Danielis verba ex cap. ix. singillatim explicantur. 263

PARS ALTERA LIBRI,

In qua novae quorundam super Annalium ordinatione opiniones excutuntur.

XXXIV. Operis illius, cui Nova, veraque Chronologia titulus inscribitur, summa brevi compendio declaratur: cujus auctor plures annos in Fastis vulgaribus superfluos esse defendit. 266
XXXV. De octo annorum labe, quam Fastis vulgaribus nova Chronologia auctor tribuit. Ostenditur frustra id opinari vitrum doctum, & hac ex parte integros Annales esse. Eclipses pleraeque suis temporibus constituta. 267
XXXVI. De annorum trium labe, quam frustra Nova Chronologia Fastis attribuit. Explicatur Livii, Mesalae, Europii, & aliorum auctorum loca. 268
XXXVII. De sexenni anachronismo, quem post annum Urbis sexcentimum in Fastis deprehendit Nova Chronologia Scripser. Expenduntur Ciceronis, Macrobii, Censorini, Fensstelle, ac Plinii testimonia: quibus perperam niti novam illam opinionem ostenditur. 270
XXXVIII. De annorum quinque vitio, quod in Fastis deinde relictis Nova Chronologia putat. Quae ejus suspicio tollitur. Nonnulla Julii Obsequentiis loca declarantur. 271

XXXIX. De quinquenniali Fastorum labe rursus disferitur. Plutarchi, Velleii loca quae castigata, qua inter se conciliata. Pompeii aetas, & Carneadis obitus. 272
XL. Pergitur in refellendo quinquenniali anachronismo, ac Philostrati, Dionis, Senecae, Taciti, Diodori testimonii occurrunt. 274
De Hieronymi Vecchietti anno primitivo, ejusque Chronologicis erroribus contra communes sententias nuper asseveratis. 275
XLI. Explicatur ac refellitur anni Primitivi ab illo excogitati methodus. ostenditur ejus structuram secum ipsam consistere. 276
XLII. Exponuntur historici errores à Vecchietto commissi: & argumenta ejus omnia diluuntur. 277
XLIII. Quantum in Heradis tempore à Passione Christi Vecchietus hallucinatus sit, palam demonstratur. 279
XLIV. Refellitur opinio Vecchietti super annis tribus, quos in vulgares Fastos inculcandos asserit. 280

LIBER DECIMUS-TERTIUS.

Qui Chronologiam, hoc est temporum seriem, & usum doctrinae fructumque continet.

APPENDIX OPERIS

Veterum quorundam Opuscula continens de Paschatis ratione.

Epistola S. Proterii Alexandrini. 497
Epistola prima Dionysii Exigui. 498
Epistola secunda Dionysii Exigui. 499
Prologus Theophili Alexandrini Episcopi ad Theodosium Imperatorem. Graeci, & Latini. 501
Prologus S. Cyrilli. 502

Epistola S. Cyrilli Episcopi. 503
Hilari ad Victorium Epistola. 504
Epistola Victorii ad Hilaram Papam. 504
Victorii Praefatio Paschalis festi. 504
Ad Appendicem, id est, Scripser veterum Opuscula Nota. 504

Problema Librorum IX, X, XI, de Doctrina Temporum.

Quicumque libro quinto Scaligeri de Emendat. Temporum: tum in tertio Isagogicorum Canonum de insignibus historiaram epochis disputans Scaliger ex ingenio suo aliorum ad inventa, & sententias adtexuit; si duo, triave satis commodè dicta ab eo exceperis; ea partim falsa, vel minime probabilia; partim sibi invicem contraria sunt.

LIBER DECIMUS-TERTIUS

Qui Chronologia, hoc est temporum scilicet, & eorum doctrina, tractanda est.

APPENDIX OPERIS

Veterum quorundam Opuscula continens de Ptolemaei ratione.

Table listing various works and their page numbers, including 'Ephemerides Ptolemaei', 'De Revolutionibus Ptolemaei', etc.

DIONYSII PETAVII DE SOCIETATE JESU, DE DOCTRINA TEMPORUM. LIBER NONUS.

CAPUT I

De Periodo Juliana, ejusque praxi in annis Eusebianis, Judaicis Ptolemaicis, & ceteris omnibus.

In omni Scaligeriana temporum doctrina nihil est melius, & utilius, quam Periodi Julianæ methodus, quam ille ad Chronologia munimentum adhibuit. Ea constat annis 7980, hoc est Dionysiana periodo annorum 532. per Indictionum orbem, id est quinquaginta, multiplicata: ut ex tribus cyclis in se ductis universa constituta sit; nempe Solis, annorum xxviii; Lunæ, annorum xix; & Indictionis annorum xv. Hi sunt temporum characteres, ac nota certissima, quibus à se invicem discernuntur. sine quibus penè inutilis est omnis Chronologi labor: molestissimus certe est, ac difficultatibus innumeris obstitus; quæ usui periodi istius, & cyclorum nullo negotio devitantur. Sed de Periodi Julianæ & characterum Chronologicorum opportunitatibus dictum est libro septimo cap. viii. Redeo enim ad Scaligerum, qui Periodi illius utilitates, & commodam non sine causa prædicavit. Ac profecto in tot scriptis ab eo Chronologicis libris nihil ferè est, quod momentum aliquid ad rem ullam habeat; quodque reprehensionem evigilat, præter particulam istam, quæ Julianæ Periodi methodum explicavit. Itaque ut reliqua illius merito damnamus, atque ob intolerandos errores ab omni Historiæ usui rejicimus: ita artificiosum hunc annorum orbem, utrumque cyclorum magni pro eo, ac debemus facimus, ut ex eo candorem nostrum Lector agnoscat: ac nos intelligat non Scriptoris odio, vel amulatione gloriæ; sed Veritatis amore ductos, in eam doctrinæ totius inquisitionem incumbere. Quamquam in eo castigandus est nonnihil Scaliger; quod se Periodi illius inventorem, ac methodi fuisse glorietur. Hanc enim à Græcis transtulit; qui annos ab orbe condito numerantes, horum quoque per eosdem illos tres cyclos partiri solent; ut postea dicitur. Tamen non eosdem Solis ac Lunæ cyclos computant; quos Romani. Exempli causa annus Natalis ære communis, qui cyclo notatur Solis ix, Lunæ i, Indictæ iii, vel à Septembri, iv; est annus in Græcorum æra vulgari 5509. Quos si per 28, & 19, ac 15, dividas, relinquetur cyclus Solis xxi, Lunæ xviii, Indictæ iv. Quare Græcorum imitatione Scaliger trium cyclorum unum ad communem Latinorum æram ac-

commodavit. in quo uti sua laude fraudandus non est; sic illius inventi gloriam sibi omnem arrogare non debet. Utrum verò perinde Græci artificiosam epocham, ac periodum consecrati sint; an potius ipsa illum condito ab orbe numerum annorum inierint; postea disputabitur.

Præterea in hoc capite libri hujus, quo Periodum Julianam exposuit, nonnulla obiter aspersit falsitatis plenissima; ut de Nicæni Concilii tempore, ac ceteris, quæ suis locis excutientur.

Atque ut Julianæ Periodi magis ac magis usus approbatur: utque quod libri hujus, ac secundæ Partis institutum est, certis annorum intervallis suas in illa Periodo sedes assignemus; primum illud universè considerandum est; quod & alibi scripsimus; nonnullos esse historiæ, Chronologiaque cardines; hoc est memorabiles quasdam epochas temporum; de quibus, citra controversiam ullam, constans est auctorum vel omnium vel plurium certè potiorumque consensus. Quæ quidem velut æra sunt, & Lydii lapides, quorum beneficio dubiis, & obscuris lucem afferimus; & Chronologorum omnium sive errata deprehendimus; sive rectè ab iisdem constituta probamus, ac defendimus. Qui igitur Chronologicum cujuspiam opus experiri velit; is unum aliquod, vel plura ex confessis illis & contestatis intervallis arripiat, quorum situm in Juliana Periodo notatum habeat: ad eaque num reliqua convenienter subtiliter inquirat. Talis est autem imprimis Christi communis epocha; à qua 1623, hic annus putatur. Neque enim hic de vero Natali anno Salvatoris agitur: sed de æra tantummodò, titulove temporum; qui in eo anno fixus est, à quo millesimus sexcentissimus & vicesimus tertius iste numeratur. Huic igitur annus in Periodo Juliana tribuitur 4713, quo natus ponitur Christus. Sic & annus primus Olympiadicus, vel Iphiti, qui septingentesimus septuagesimus sextus est ab eodem natalis anno, convenit in annum Per. Jul. 3938. Annus primus Urbis Varronianus in annum 3961. Capitolinus autem in 3962. Annus primus Nabonassar coepit 3967. quæ omnia singillatim postea demonstranda sunt. Accedunt anni reliqui cælestibus, & indubitatis phenomenis, tamquam characteribus insignes, de quibus itidem postmodum dicitur. His itaque veritatis vestigiis ac notis instructos ad temporum examen aggredi nos oportet. Posteaquam enim annum ejusmodi aliquem in Chronologica serie designatum habueris, & ad Periodum Julianam applicaris; de anno Periodi Julianæ subtrahere annos ab initio mundi; ut anni primi conditus rerum ab auctore illo constituti in Periodo Juliana situm agnoscas. Reliquos deinde annos eadem in Periodo facile consequeris. qui ut ad illa, quæ paulo antè dixi;

Ratio examinandæ Chronologie cujusvis.